

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18. lipca 2014 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dalej zwana również: (...)) wystąpiła przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (dalej zwana również: (...)) o zapłatę kwoty 10.216,48 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu od pozwanego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż dochodzona kwota stanowi wynagrodzenie należne jej od pozwanej za świadczone usługi ochrony mienia na terenie obiektu w S. przy ulicy (...). Na dzień poprzedzający datę wniesienia pozwu, powódka skapitalizowała odsetki ustawowe za opóźnienie, dochodząc zasądzenia od pozwanej łącznie kwoty 10.216,48 zł z dalszymi odsetkami (pozew, k. 2-6).

W dniu 29. lipca 2014 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNC 8016/14, k. 46). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 13. sierpnia 2014 r. (k. 52).

W dniu 21. sierpnia 2014 r. pozwana spółka - Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. złożyła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu na swoją rzecz.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zakwestionował powództwo w całości co do zasady oraz wysokości. Podniósł, że powód nie udowodnił swojego roszczenia, gdyż nie wykazał, iż w okresie, za który dochodzi zapłaty, usługi były przez niego faktycznie wykonywane. Ponadto pozwany wskazał, że w maju 2014 roku rozwiązał z powodem umowę w trybie natychmiastowym w związku ze szkodą, jaką poniósł wskutek utraty ciągnika siodłowego znajdującego się na terenie chronionego obiektu. Strona pozwana zakwestionowała także wysokość dochodzonego roszczenia podnosząc, iż po stronie zleceniodawcy występowały trzy podmioty, w tym pozwany, zaś z wystawionych przez powoda faktur VAT nie wynika, czy wskazane w nich wynagrodzenie obejmuje wyłącznie część należną powodowi od pozwanego. Pozwany zakwestionował także ważność umowy zawartej z powodem wskazując, że osoba, która podpisała umowę w imieniu pozwanego nie miała do tego umocowania (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 56-56v., 74-75).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3. września 2013 roku doszło do zawarcia umowy o świadczenie usług ochrony mienia nr (...) pomiędzy spółką (...) sp. z o.o. w W. jako Zleceniobiorcą, a K. B., L. P. i Przedsiębiorstwem (...) sp. z o.o. w W., jako Zleceniodawcami. Przy zawarciu umowy spółkę (...) reprezentował Z. B. (1). Na jej mocy Zleceniobiorca zobowiązał się do ochrony fizycznej mienia i obiektu położonego w S. przy ulicy (...) (§1 umowy). Umowa została zawarta na czas nieokreślony z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia (§10 umowy). Strony zastrzegły jednak, że może ona ulec rozwiązaniu ze skutkiem natychmiastowym w przypadkach wskazanych w umowie (§11 umowy). Miedzy innymi przyczyną rozwiązania umowy ze skutkiem natychmiastowym było spowodowanie przez Zleceniobiorcę szkody w mieniu Zleceniodawcy lub rażące naruszenie przez pracowników Zleceniobiorcy postanowień umowy albo innych, istotnych dla jej prawidłowego wykonania uzgodnień (§11 pkt 2 umowy). Zleceniodawcy zobowiązali się do uiszczenia Zleceniobiorcy wynagrodzenia w wysokości 7,60 zł powiększonego o podatek VAT, za jedną roboczogodzinę pracy jednego pracownika ochrony. Strony ustaliły, że należności z tytułu ochrony zostaną proporcjonalnie podzielone pomiędzy wszystkich Zleceniodawców (§12 umowy) (umowa nr (...), k. 19-22).

Na terenie obiektu przy ulicy (...) znajdowały się dwa budynki: jeden zajmowany przez (...) i K. B., a drugi przez L. P. oraz parking dla TIR-ów. Brama wjazdowa na teren obiektu była uszkodzona i otwarta przez całą dobę, co było zgłaszane Z. B. (2) (zeznania świadka Z. D., k. 136, zeznania świadka R. B., k. 136-138, zeznania świadka R. S., k. 138-139, zeznania świadka B. W., k. 140-141, zeznania świadka R. O., k. 141-142, zeznania świadka M. D., k. 142).

Obowiązki wynikające z umowy z dnia 3. września 2013 roku były wykonywane przez pracowników powoda przez okres od września 2013 roku do czerwca 2014 roku. Ochronę obiektu wykonywał jeden pracownik ochrony codziennie od godz. 19:00 do godz. 7:00. Do obowiązków pracowników spółki (...) należało: pilnowanie mienia na placu, dokonywanie cogodzinnych obchodów terenu z rejestratorem, który odznaczał obecność pracownika ochrony w każdym z ośmiu punktów. Każdy obchód był także odnotowywany w książce przebiegu służby oraz widoczny w telewizji przemysłowej należącej do spółki (...). Inspektor ochrony fizycznej – R. B., do obowiązków którego należało sprawdzanie punktualności pracowników ochrony, wrywkowe kontrole, sprawdzanie ich trzeźwości i czujności, podczas dokonywanych kontroli nie stwierdził żadnych nieprawidłowości. Na potwierdzenie liczby przepracowanych godzin przez pracowników ochrony i celem wyliczenia należnego powodowi wynagrodzenia, były sporządzane grafiki „dyżurów pracy”, podpisywane przez bezpośredniego przełożonego inspektora – kierownika rejonu - M. M. (zeznania świadka Z. D., k. 136, zeznania świadka R. B., k. 136-138, zeznania świadka B. W., k. 140-141, zeznania świadka Z. O., k. 141, zeznania świadka R. O., k. 141-142, zeznania świadka M. D., k. 142).

Z. B. (1) zgłosił jeden raz zastrzeżenia co do prawidłowości wykonywanych przez pracowników ochrony obchodów, gdyż system ich nie rejestrował. Na podstawie zapisów z dodatkowo zamontowanego monitoringu powodowej spółki ustalono, że obchody są wykonywane w sposób prawidłowy, zaś system monitoringu należący do spółki (...) ich nie rejestrował, gdyż był zepsuty (zeznania świadka R. S., k. 138-139).

Strony umowy uzgodniły, że wynagrodzenie należne (...), stanowiące iloczyn liczby godzin pracy pracowników ochrony i uzgodnionej w umowie stawki, będzie dzielone po równo na trzech Zleceniodawców, zaś faktury VAT będą wystawiane oddzielnie dla każdego Zleceniodawcy i będą obejmować kwotę stanowiącą 1/3 wynagrodzenia (zeznania świadka R. B., k. 136-138, zeznania świadka R. S., k. 138-139).

W związku z wykonywaniem obowiązków z umowy nr (...), spółka (...) wystawiła na rachunek spółki (...) następujące faktury VAT:

- nr (...) na kwotę 598,27 zł tytułem ochrony fizycznej za miesiąc 9 2013 do umowy (...), za 64 roboczogodzin, z terminem płatności do dnia 24. października 2013 roku; suma godzin pracy w tym miesiącu wynosiła 192 godziny,
- nr (...) na kwotę 1.159,15 zł tytułem ochrony fizycznej za miesiąc 10 2013 do umowy (...), za 124 roboczogodzin, z terminem płatności do dnia 7. listopada 2013 roku; suma godzin pracy w tym miesiącu wynosiła 372 godziny,
- nr (...) na kwotę 1.121,76 zł tytułem ochrony fizycznej za miesiąc 11 2013 do umowy (...), za 120 roboczogodzin, z terminem płatności do dnia 9. grudnia 2013 roku; suma godzin pracy w tym miesiącu wynosiła 360 godzin,
- nr (...) na kwotę 1.159,15 zł tytułem ochrony fizycznej za miesiąc 12 2013 do umowy (...), za 124 roboczogodzin, z terminem płatności do dnia 9. stycznia 2014 roku; suma godzin pracy w tym miesiącu wynosiła 372 godziny,
- nr (...) na kwotę 1.159,15 zł tytułem ochrony fizycznej za miesiąc 1 2014 do umowy (...), za 124 roboczogodzin, z terminem płatności do dnia 7. lutego 2014 roku; suma godzin pracy w tym miesiącu wynosiła 372 godziny,
- nr (...) na kwotę 1.046,98 zł tytułem ochrony fizycznej za miesiąc 2 2014 do umowy (...), za 112 roboczogodzin, z terminem płatności do dnia 7. marca 2014 roku; suma godzin pracy w tym miesiącu wynosiła 336 godzin,
- nr (...) na kwotę 1.159,15 zł tytułem ochrony fizycznej za miesiąc 3 2014 do umowy (...), za 124 roboczogodzin, z terminem płatności do dnia 7. kwietnia 2014 roku; suma godzin pracy w tym miesiącu wynosiła 372 godziny,
- nr (...) na kwotę 1.121,76 zł tytułem ochrony fizycznej za miesiąc 4 2014 do umowy (...), za 120 roboczogodzin, z terminem płatności do dnia 7. maja 2014 roku; suma godzin pracy w tym miesiącu wynosiła 360 godzin,
- nr (...) na kwotę 1.159,15 zł tytułem ochrony fizycznej za miesiąc 5 2014 do umowy (...), za 124 roboczogodzin, z terminem płatności do dnia 7. czerwca 2014 roku; suma godzin pracy w tym miesiącu wynosiła 372 godziny,

- nr (...) na kwotę 1.121,76 zł tytułem ochrony fizycznej za miesiąc 6 2014 do umowy (...), za 120 roboczogodzin, z terminem płatności do dnia 11. lipca 2014 roku; suma godzin pracy w tym miesiącu wynosiła 360 godzin.

(faktury VAT, k. 23-32, grafik dyżurów, k. 33-42).

W dniu 3. grudnia 2013 roku na teren obiektu, będącego przedmiotem ochrony, przyjechali pracownicy firmy windykacyjnej – Agencji (...). Wydarzyło się to przed przyjściem do pracy pracownika ochrony – B. G., który miał pełnić dyżur tego dnia. Po przybyciu na miejsce zdarzenia B. G. wezwał patrol interwencyjny spółki (...), a następnie funkcjonariuszy Policji. Policjanci potwierdzili, że pracownicy firmy windykacyjnej posiadają dokumenty uprawniające ich do odbioru ciągnika siodłowego, będącego w posiadaniu spółki (...). Pracownicy (...) wydali ciągnik windykatorom. O zaistniałej sytuacji inspektor ochrony jeszcze w dniu zdarzenia zawiadomił telefonicznie Z. B. (1) (zeznania świadka R. B., k. 136-138, zeznania świadka R. S., k. 138-139, zeznania świadka B. G., k. 139-140).

Pismem z dnia 12. maja 2014 roku spółka (...) złożyła oświadczenie spółce (...) o rozwiązaniu umowy o świadczenie usług ochrony mienia ze skutkiem natychmiastowym, zgodnie z zapisem umowy - §11 pkt 2. Jako przyczynę rozwiązania umowy spółka (...) podała zdarzenie zaistniałe w dniu 3. grudnia 2013 roku, podczas którego z terenu chronionego obiektu zabrano ciągnik siodłowy. Jednocześnie spółka (...) zwróciła się z żądaniem korekty faktur VAT, wystawionych przez powoda w okresie od stycznia 2014 roku do czasu rozwiązania umowy, do kwoty o zł (pismo z dnia 12. maja 2014 roku wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 76-77).

W odpowiedzi na powyższe pismo spółka (...) stwierdziła brak podstaw do rozwiązania umowy w trybie natychmiastowym. Wskazała, że podjęte w dniu 3. grudnia 2013 roku działania windykacyjne, w wyniku których zabrano ciągnik siodłowy, były zgodne z prawem, a na terenie obiektu w tym czasie znajdował się patrol interwencyjny i funkcjonariusze Policji, co wykluczało możliwość podjęcia jakichkolwiek działań przez pracowników spółki (...). Jednocześnie spółka (...) poinformowała, że oświadczenie z dnia 12. maja 2014 roku potraktowała za założone w trybie §10 umowy, z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia, ze skutkiem na dzień 30. czerwca 2014 roku (pismo z dnia 20. maja 2014 roku, k. 80).

Pismami z dnia 26. czerwca 2014 roku oraz 8. lipca 2014 roku spółka (...) poinformowała o odesłaniu faktur VAT nr (...) bez księgowania i jednocześnie ponagliła spółkę (...) o dokonanie korekt wystawionych faktur VAT (pismo z dnia 26. czerwca 2014 roku wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 78-79, pismo z dnia 8. lipca 2014 roku z potwierdzeniem odbioru, k. 81-82).

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci odpisów dokumentów załączonych do pozwu i odpisów dokumentów prywatnych załączonych przez pozwaną do sprzeciwu od nakazu zapłaty. Powołane przez strony odpisy dokumentów prywatnych zasługują na wiarę. Ich wiarygodność nie była kwestionowana przez strony niniejszego postępowania, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Przy ustaleniu stanu faktycznego Sąd wziął pod uwagę także złożone przez powoda dokumenty w postaci grafików dyżurów, które stanowią dokumenty prywatne powoda, a co za tym idzie mogą być dowodami w sprawie, w zakresie wskazanym w treści art. 245 k.p.c. Zgodnie z treścią tego przepisu dokument prywatny stanowi jedynie dowód na to, iż osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Moc dowodowa takiego dokumentu zależy więc od wszechstronnego rozważenia i swobodnej oceny dowodów. Przede wszystkim na podstawie konfrontacji treści tych dokumentów z innymi przedłożonymi przez strony można dokonać weryfikacji dokonanych w nich ustaleń.

Podstawę ustaleń stanowiły także – w zakresie wyżej wskazanym – zeznania świadków: Z. D., R. B., R. S., B. G., B. W., Z. O., R. O. oraz M. D.. Zeznania te są spójne i pozbawione wewnętrznych sprzeczności. Znajdują także potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Świadczyli oni zgodnie co do okresu i sposobu wykonywania usług przez pracowników powoda na rzecz pozwanego.

Okoliczności związane z przebiegiem zdarzenia z dnia 3. grudnia 2013 roku Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków: R. B., R. S. oraz B. G.. Zeznania świadków były w tym zakresie jednolite. Świadkowie zeznali, że działania podjęte przez pracowników powoda były zgodne z umową, zaś pracownicy firmy windykacyjnej posiadali uprawnienia do odbioru ciągnika, co zostało zweryfikowane przez wezwanych na miejsce zdarzenia funkcjonariuszy Policji.

Sąd pominął dowód z przesłuchania stron wobec ich nieusprawiedliwionego niestawiennictwa na rozprawie w dniu 10. marca 2015 roku.

Wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, został cofnięty przez pełnomocnika powoda na rozprawie w dniu 10. marca 2015 roku.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne zasługuje na uwzględnienie.

Powód wywodził roszczenie procesowe będące przedmiotem niniejszego postępowania z zawartej z pozwanym umowy o świadczenie usług ochrony mienia. Zgodnie z treścią art. 750 k.c., do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Z kolei w świetle art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Artykuł 735 § 1 k.c. stanowi natomiast, iż jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie.

W niniejszej sprawie sporem objęta była kwestia ważności i skuteczności zawartej przez strony umowy oraz fakt wykonywania na jej podstawie usług przez powoda i ich jakość. Pozwana twierdziła bowiem, że powód nie wykazał, by usługi były świadczone w spornym okresie, a nadto powołała się na okoliczność zabrania ciągnika siodłowego znajdującego się na placu, będącym przedmiotem umowy ochrony mienia. Ponadto strona pozwana podważyła zasadność wystawianych przez powoda faktur VAT po tym zdarzeniu, podnosząc, że w dniu 12. maja 2014 roku rozwiązała umowę za skutkiem natychmiastowym, zaś co do wcześniejszych faktur wystąpiła o korektę. Pozwany zakwestionował także wysokość dochodzonego roszczenia, wskazując, że powód nie wykazał, że wynagrodzenie wskazane w fakturach VAT zostało naliczone tylko za część dotyczącą pozwanego.

Okolicznościami rozstrzygającymi o zasadności powództwa o wynagrodzenie za świadczenie usług są: istnienie zobowiązania do świadczenia usług, tj. umowy o świadczenie usług, oraz wykonanie usług na rzecz drugiej strony. Zgodnie zatem z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c., powód winien udowodnić okoliczność istnienia stosunku zobowiązaniowego pomiędzy stronami oraz wykonania umowy, natomiast pozwana spółka winna udowodnić okoliczność nienależytego wykonania umowy, skoro z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do zarzutu pozwanego co do ważności i skuteczności zawartej w dniu 3. września 2013 roku umowy. Strona pozwana zakwestionowała bowiem ważność tej czynności prawnej, podnosząc, że osoba zawierająca w imieniu pozwanego umowę o świadczenie usług nie posiadała do tego stosowanego umocowania (jedynym członkiem zarządu, umocowanym do reprezentacji pozwanego była wówczas H. B.). W ocenie Sądu zarzut ten należy uznać za nietrafny. W pierwszej kolejności wskazać należy, że umowa została zawarta w imieniu pozwanej spółki, a nie przez Z. B. (1) we własnym imieniu, czego z resztą sama pozwana nie kwestionowała. Świadczy o tym dobitnie fakt umieszczenia pod umową pieczęci firmowej spółki i imiennej pieczęci Z. B. (1) z oznaczeniem: "dyrektor". Zgodnie z art. 96 k.c., umocowanie do działania w cudzym imieniu może opierać się na ustawie (przedstawicielstwo ustawowe) albo na oświadczeniu reprezentowanego (pełnomocnictwo). Należy w tym miejscu wskazać, iż dopuszczalne jest udzielenie pełnomocnictwa w sposób wyraźny lub dorozumiany. Za przypadek pełnomocnictwa udzielonego w sposób dorozumiany, uznać należy zatrudnienie w strukturze osoby prawnej pracownika na określonym stanowisku, co wiąże się z dokonywaniem określonych czynności prawnych w imieniu pracodawcy (wyrok SN z dnia 8. maja 2003 r., II CKN 46/01). Z. B. (1), który podpisał umowę w

imieniu pozwanej spółki, pełnił funkcję dyrektora do spraw transportu międzynarodowego i handlu w spółce (...) od dnia 1. października 2010 roku i był upoważniony do zarządzania przedsiębiorstwem w sprawach przewozu rzeczy w przewozie międzynarodowym. Był on jedyną osobą działającą z ramienia pozwanej spółki, która kontaktowała się z pracownikami powoda. W doktrynie oraz orzecznictwie przeważa pogląd, iż kto świadomie znosi działanie pełnomocnika, ujawnia wolę umocowania (wyrok SA w Krakowie z dnia 24. sierpnia 1995 r., I ACr 410/95, (...)). Zatem przedłożenie na piśmie upoważnienia dla Z. B. (1) nie było warunkiem ważności i skuteczności zawartej umowy. Pozwana spółka tolerowała fakt świadczenia usług ochrony mienia na należącym do niej terenie przez okres 9 miesięcy i przyjmowała wystawiane przez powodową spółkę faktury VAT, obejmujące wynagrodzenie z tytułu świadczonych usług, w których wskazany był numer umowy, obiekt, który podlegał ochronie, oraz okres wykonywania usług, a tym samym potwierdziła czynności przedsięwzięte przez Z. B. (1). Zgodnie z art. 60 k.c., wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny. Jak wynika z powołanego przepisu, oświadczenie woli mocodawcy dla potwierdzenia czynności osoby działającej bez pełnomocnictwa, nie musi nastąpić w sposób wyraźny, może to również nastąpić w sposób dorozumiany (per facta concludentia), nie wymaga ono również szczególnej formy. W związku z tym wola osoby, która chce wywołać określony skutek prawny, związany z dokonywaną przez nią czynnością prawną, może być wyrażona w dowolny sposób, ważne aby była ona dostatecznie jasna dla adresata. Zatem niesłuszne jest stanowisko pozwanego, że umowa dotknięta jest sankcją nieważności, albowiem skutek zawartej przez rzekomego pełnomocnika umowy w postaci ich nieważności następuje dopiero po definitywnej odmowie potwierdzenia tej czynności przez mocodawcę, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca (wyrok SA w Warszawie z dnia 9. listopada 2012 r. I ACa 370/12).

W związku z powyższym uznać należy, że umowa z dnia 3. września 2013 roku o świadczenie usług ochrony mienia została zawarta w sposób ważny, w związku z czym wywołuje ona określone skutki prawne.

W związku z poniesionym przez pozwanego zarzutem należało także rozstrzygnąć kwestię wykonywania umowy nr (...) w okresie, za który powód dochodzi zapłaty wynagrodzenia. W ocenie Sądu powód sprostał ciężącemu na nim obowiązki wykazania, że wykonywał powyższą umowę w okresie: wrzesień 2013 roku – czerwiec 2014 roku. Na potwierdzenie tej okoliczności strona pozwana przedłożyła grafik dyżurów pracy pracowników ochrony w powyższym okresie. Jak wskazano powyżej moc dowodowa dokumentu prywatnego zależy od wszechstronnego rozważenia i swobodnej oceny dowodów. Złożenie takiego dokumentu nie ogranicza więc obowiązku wskazania przez powoda dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzi skutki prawne, do czego obliguje strony art. 232 k.p.c., w szczególności odnośnie okoliczności przez pozwaną kwestionowanych. Wskazać w tym miejscu należy, że zaprzeczenie podstawy faktycznej przez pozwaną spółkę powoduje, że fakty na które powoływał się powód stają się sporne i muszą zostać przez niego udowodnione. Strona powoda nie ograniczyła się jednakże tylko do przedłożenia powyższych dokumentów. Powód bowiem celem wykazania okoliczności wykonywania umowy w spornym okresie zgłosił dowód z zeznań świadków: Z. D., R. B., R. S., B. G., B. W., Z. O., R. O. oraz M. D.. Wszyscy świadkowie zeznali, że ochrona obiektu przy ulicy (...) w powyższym okresie odbywała się codziennie w godzinach 19:00 – 7:00. Dyżur każdego pracownika trwał 12 godzin. Świadkowie zeznali, iż zgodnie z ustaleniami dokonywali oni codziennych obchodów obiektu celem odznaczenia się przy ośmiu punktach systemu komputerowego, które monitorowały prawidłowe wykonywanie dyżuru pracownika ochrony. Na podstawie zatem całokształtu dokonanych ustaleń w trakcie postępowania dowodowego uznać należało, że przedłożone przez powoda grafiki dyżurów odzwierciedlały rzeczywistą liczbę przepracowanych godzin przez pracowników ochrony. Ponadto potwierdził tę okoliczność swymi zeznaniami świadek R. B. – inspektor ochrony fizycznej, który tworzył te grafiki, zaś podpisywał je bezpośredni przełożony świadka – kierownik rejonu - M. M.. Na dalszym etapie postępowania strona powodowa w ogóle nie odniosła się do powyższych okoliczności. Wobec powyższego Sąd uznał, iż powód wykazał, iż w okresie wrzesień 2013 roku - czerwiec 2014 roku świadczył na rzecz pozwanej usługi ochrony mienia.

Nie zasługuje na uwzględnienie także zarzut pozwanego odnośnie rozwiązania w dniu 12. maja 2014 roku umowy ze skutkiem natychmiastowym wobec rażącego naruszenia postanowień umowy przez pracowników powoda. Wskazać w tym miejscu należy, że strony w umowie z dnia 3. września 2013 roku, ustaliły, że wypowiedzenie umowy może nastąpić przy zachowaniu 1 miesięcznego okresu wypowiedzenia. Dopuściły również możliwość rozwiązania

umowy w trybie natychmiastowym, ale tylko w przypadkach wymienionych w §11 umowy, m.in. rażącego naruszenia postanowień umowy. Takie unormowanie oznacza, że w żadnym innym przypadku, nie jest możliwe wypowiedzenie umowy w trybie natychmiastowym. Wskazać w tym miejscu należy, że jest to odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 746 § 1 k.c., jednakże przepis ten ma charakter względnie obowiązujący, zatem strony, w ramach zasady swobody umów (art. 3531 k.c.) mogły wprowadzić odmienne uregulowania, w szczególności dotyczące trybu oraz czasu wypowiedzenia umowy. Wobec powyższego, na mocy art. 6 k.c., to na pozwanym spoczywał ciężar wykazania, iż doszło do rażącego naruszenia postanowień umowy przez powodową spółkę.

Pozwany wywodził rażące naruszenie postanowień umowy przez pracowników powoda z utraty ciągnika siodłowego w dniu 3. grudnia 2013 roku, podczas dyżuru jednego z pracowników ochrony, który pozwolił na zabranie z chronionego obiektu sprzętu pozwanego. Tymczasem jak wynika z zeznań świadków: R. B., R. S. oraz B. G. w dniu 3. grudnia 2013 roku pracownicy powoda wykonali swoje obowiązki w sposób należyty. Z zeznań tych wynika, iż zabranie tego pojazdu było rezultatem podjętych przeciwko pozwanemu czynności windykacyjnych, zaś firma windykacyjna posiadała stosowne dokumenty, aby ten ciągnik odebrać pozwanej spółce. Pracownicy pozwanego postąpili zgodnie ze stosowaną przez nich instrukcją, a zatem wezwali patrol interwencyjny, który miał prawo wylegitymować pracowników firmy windykacyjnej, a następnie wezwali Policję, która potwierdziła legalność podejmowanych przez pracowników firmy windykacyjnej działań. Pracownicy powoda zatem działali zgodnie z postanowieniami umowy.

W związku z powyższym, w ocenie Sądu, pozwany nie sprostął ciężacemu na nim obowiązkowi wykazania rażącego naruszenia przez pracowników powoda postanowień umowy bądź wyrządzenia szkody w majątku pozwanej spółki, co stanowiłoby przesłankę do natychmiastowego rozwiązania umowy przez pozwanego, zatem nie miał on uprawnienia do rozwiązania umowy w trybie natychmiastowym. W konsekwencji oświadczenie pozwanego nie wywarło zamierzonego przezeń skutku i umowa rozwiązała się z upływem przewidzianego w niej okresu wypowiedzenia.

W związku z powyższym po stronie pozwanego istnieje obowiązek zapłaty wynagrodzenia za świadczone przez powoda usługi w okresie, za który strona powodowa dochodzi zapłaty, tj. od września 2013 roku do końca trwania umowy, czyli do czerwca 2014 roku, kiedy to umowa uległa rozwiązaniu po miesięcznym okresie wypowiedzenia.

W ocenie Sądu za niesłuszne uznać należy twierdzenia pozwanego, że powodowa spółka winna dokonać korekty faktur VAT wystawionych w 2014 roku do „0”. Pozwany nie wyjaśnił w sprzecznie od nakazu zapłaty dokładniej przyczyny domagania się dokonania przez powoda korekty tych faktur, wskazał jedynie na brak podstaw do żądania zapłaty wynagrodzenia. Z treści dokumentu – pisma z dnia 12. maja 2014 roku skierowanego do powoda wynika, że Z. B. (1) zwrócił się do powoda o korektę faktur od stycznia do maja w zamian za odstąpienie od żądania wypłacenia rekompensaty – odszkodowania za skradziony ciągnik. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż pozwany w niniejszym procesie nie zgłosił zarzutu potrącenia, zatem brak było podstaw do rozważania możliwości umorzenia wzajemnych wierzytelności do wierzytelności niższej. Brak było również podstaw do uznania, że powodowi nie przysługuje wynagrodzenie za świadczone usługi ochrony mienia w 2014 roku z uwagi na odebranie w dniu 3. grudnia 2013 roku, w ramach czynności windykacyjnych, ciągnika siodłowego należącego do pozwanego. Pozwany, mimo tego zdarzenia kontynuował współpracę z powodem, który wykonywał nałożone na niego w umowie obowiązki, a zatem przysługuje mu wynagrodzenie za świadczone usługi również w okresie od stycznia do czerwca 2014 roku.

Strona pozwana w sprzecznie od nakazu zapłaty zakwestionowała także wysokość dochodzonego roszczenia. Pozwany bowiem wskazał, że z przedłożonych przez powoda faktur VAT nie wynika, czy pozwany został obciążony kosztami ochrony obiektu tylko w części zajmowanej przez pozwaną spółkę.

W treści umowy strony uzgodniły, że należności z tytułu zawartej umowy o świadczenie usług ochrony mienia zostaną wprost proporcjonalnie podzielone pomiędzy wszystkich zleceniodawców. Zapis ten jednakże jest nieprecyzyjny. Strony bowiem w treści umowy, nie wskazały w jakich proporcjach wynagrodzenie to miało być płatne przez każdego ze Zleceniodawców, strony nie ustaliły także wielkości terenu przypadającego każdemu z kontrahentów, a będącego przedmiotem ochrony z tytułu zawartej umowy, co pozwałoby ustalić proporcjonalny udział każdego z podmiotów

w wynagrodzeniu należnym powodowi. Strona pozwana, która kwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia takich informacji również nie wskazała. Na podstawie tego zapisu brak jest zatem możliwości ustalenia takich proporcji. Zeznań świadków: R. B. i R. S. wynika natomiast, iż strony uzgodniły, że w praktyce wynagrodzenie należne powodowi za dany miesiąc każdy ze zleceniodawców będzie uiszczał w 1/3 części. Świadkowie zeznali, że strona powodowa w każdym miesiącu wystawiała trzy oddzielne faktury VAT dla każdego z kontrahentów z osobna. Dopiero suma kwot z tych trzech faktur odzwierciedlała pełne wynagrodzenie należne powodowi w danym miesiącu. Ustalenia dokonane pomiędzy stronami, jak również zeznania świadka niewątpliwie znajdują potwierdzenie w wystawionych przez powoda fakturach VAT i grafikach dyżurów pracy. Jak wynika z tych dokumentów liczba godzin, a co za tym idzie, wysokość wynagrodzenia wskazanego w fakturach VAT od jednego Zleceniodawcy – pozwanego, stanowiła iloraz sumy godzin przepracowanych przez pracowników powoda w danym miesiącu przez liczbę trzy – liczbę wszystkich Zleceniodawców.

W ocenie Sądu powód zatem udowodnił wysokość należnego mu wynagrodzenia od jednego Zleceniodawcy – pozwanej spółki. Strona pozwana natomiast nie wykazała, aby pomiędzy stronami doszło do odmiennych ustaleń w kwestii rozliczenia wykonanych przez powoda usług. Pozwany nie wykazał się żadną inicjatywą dowodową w tym zakresie.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 734 § 1 k.c. i art. 735 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę w łącznej wysokości 10.216,48 zł. Na zasądzoną kwotę składa się należność główna w kwocie 9.684,52 zł oraz skapitalizowane na podstawie art. 482 § 1 k.c. odsetki w kwocie 531,96 zł.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 k.c. Data początkowa, od której powódka domagała się odsetek, a zarazem początek opóźnienia pozwanego w spełnieniu świadczenia, nie była kwestionowana przez stronę pozwaną (fakt bezsporny, art. 230 k.p.c.).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Na kwotę zasądzoną od pozwanej składa się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400,00 zł, opłata skarbową od dwóch pełnomocnictw w kwocie 34,00 zł oraz opłata od pozwu w kwocie 511,00 zł.

Na mocy art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2010r., Nr 90, poz.594 ze zm) Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa kwotę 601,60 zł, w związku ze stawiennictwem świadków na rozprawie.

Mając na uwadze wszystkie opisane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie powołanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR (...)

Z/ (...)